

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

~G~

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

~G~

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Pomnoženje panjev. — Daljno potovanje. — Dopis. — Torbica raznega blaga. — Obravnavalna prašanja pri 22. občnem zborovanji v Lincu od 17. do 20. septembra t. l. — V odborni seji 31. julija so bili sprejeti sledeči novi udje.

Pomnoženje panjev.

(Dalje.)

Raznih primerljejev pri rojenji čebel tú ne mislimo razpravljati; ker navadni so našim čebelarjem že znani ter tudi vedó kako se obnašati; nenavadne pa navajati, bi bilo silno predolgo in tudi potem ne dognano — vseh ni nikomur mogoče naštetih — tú mora čebelarja voditi zdrav razvodek in skušnja. Naj še enkrat omenimo primerljeja, če se dva roja, eden s staro, drugi z mlado matico ykup vsedeta. K nasvetu, naj se klopčič čebel, ki se navadno okrog matic naredí, z roko prime ter v vodo vrže, nam je nekdo oporekal, da bi nikomur ne svetovali, komur je zdrava roka ljuba, opomnimo, da je zraven mnogo nepotrebnege straha. Le redko kdaj se primeri, da bi takrat ktera čebela pičila, ker so zarad matic vse razburjene ter imajo druge skrbi.

Če se je roj že vsedil, ko začenja drugi rojiti, naj se zagerne prvi s kako rjuho; včasih pomaga, če čebelar le tik njega stoji. Če je pa roj še v zraku, ko začne drugi rojiti, je najboljšo, tega berž primašiti ter ga toliko dalječ odnesti, da prvega rojiti ne sliši in ga berž odmašiti. Rojil bo vse eno, pa ker je že nekoliko zbehan, se navadno na prvo drevó vsede.

Kar vsajenje rojev tiče, se umé samó po sebi, da morajo biti panji snažni, če hočemo, da bodo roji radi noter ostajali. Tú je mnogo čebelarjev veliko prezaničnih. Da panj drgnejo z orehovim, breskovim in raznim drugim listjem, je pač navadno; marsikje imajo še celo lepo dišeče svečice, s kterimi panj pokajajo. Vse to sicer ni prepovedano, je pa vendar nepotrebno; naj bo le panj popolno snažen, bodo roji radi noter ostajali. Bolj potrebno je, da se vsa stara nesnaga dobro posterže, pajčevina omete ter mrčesova zalega pokonča. V starih panjih je po špranjah kaj rada zalega raznega mrčesa; zato naj se stari panji na spomlad dobro žvepljajo, da mrčes pogine, potem prezračijo in posnažijo. Spet še enkrat opomnimo, da naj se to ne godí še le takrat, kadar se je roj že obesil, sicer bo gotovo površno in slabo storjeno.

V panjih s premakljivim satovjem naj bodo na satnike prilepljeni ožji ali širji koščeki lepega ravnilnega satovja. Čebele sicer ne prašajo po njem in niso nič rajši zato v panji, pa potrebno je zato, da delovanje premakljivo ostane ter satovja ne potegnejo počez. Vse to se lahko že po zimi zgodi, ali sicer kadar ima čebelar več časa. Komur satovja primankuje, naj dela z njim bolj varčno; po palcu ali tudi po pol palca široki trakovi tudi zadostujejo. Kdor nima satovja za vse satnike, naj ga dene le za vsakega družega, vmesne satnike pa naj le povošči. Marsikaj se je že svetovalo, s čemur naj bi se sitno prilepljenje ravnilnega satovja nadomestovalo, pa do zdaj se ni še noben nasvet popolno potrdil.

Roje z mladimi maticami naj čebelar dobro opazuje. Če je roj precej v čebeljak spravljén, gré mlada matica dostikrat še tisti dan na prašenje, gotovo pa drugi dan, če je le vreme ugodno ter v panju vse redno. Če se matica pri oplodivnem izletu zgubi, so čebele le žalostne in nepokojne; tedaj naj jim čebelar ali s prihranjeno matico ali s satom zalege pomaga, sicer je panj zgubljen, ker čebele ali panj vse na enkrat zapustijo, ali pa se s časoma posamezne pozgubijo: Preden gré matica na prašenje, si vselej čebeljak in panj nekoliko ogleduje, da se vé kam povrniti. Pri vsem tem se mnogokrat zmoti ter gré v drugi panj in bo zadavljena. S pazljivostjo si čebelar nesrečo večidel odvrne ter matico pri življenji ohrani. Nekteri imajo zato različno pomalane ali pobarvane skončnice; drugi pristavljajo kake zaamuja k žrelicu; spet drugi odnesejo take panje kam drugam ter jih še le po oplodnji matice stalno v čebeljak denejo. Pri nekem čebelarju smo videli cel zverinjak domačih in divjih živali, da je zamogel vsakemu roju kaj različnega in očitnega dati, ker imel je velik čebeljak.

Kar smo tú rekli od rojev z mladimi maticami, veljá tudi od izrojencev, se umé samo po sebi.

Da je treba, če nastane hladno ali deževno vreme, roje in izrojence pitati, vé tako vsak čebelar. Zlasti potrebin je izrojeneec, ako je bila paša bolj srednja in je dal močen roj; ker roj si za doto nabere medú, kolikor ga zamore odnesti. Pita naj se zadosti obilno; ker roj in rojenec, če tudi ne zarad istega vzroka, potrebujeta mnogo medú. Naj boljše je, če se pita vsaki dan, dokler ni lepega vremena.

Koliko naj čebelar na leto število svojih panjih pomnožuje? Čudno prašanje: Kolikorkrat hočejo čebele rojiti. Res, tako se pri nas navadno ravná; če je pa vselej modro in za čebelarja koristno, je drugo prašanje. Znano je, kako rada naša siva slovenska čebela roji ter tudi zarad te lastnosti skoraj da po vsi Evropi sloví. — Nasproti pa zarad medú ni nikakor v takem slovesu, da si gotovo ni manj pridna, kakor je nemška, laška ali ktera si bodi. Nek nemški čebelar mi je v Vratislavi, ker sva pri mizi vkup sedela, jako hvalil, kako pridna je laška čebela, zlasti če je parjena z nemško. No, pravim, in naša kranjska čebela ni? „Vidite gospod, tudi vaše Kranjice sem nekaj časa gojil, in moje veselje je bilo nepopisljivo, ko sem iz malega števila panjev kmalo poln čebeljak imel; al sčasoma se mi je vneto veselje ohladilo. Kaj mi pomaga poln čebeljak panjev, če pa medú nimam in čebele komaj toliko nanosijo, da prezimijo? Znabiti ni lepo, da sem tako sebičen, pa jaz vendar čebelarim zarad veselja in zarad dobička“. Imate prav, sem mu rekel, le to ni bilo prav, da ste jim pustili toliko rojiti in tako panje slabiti. Drugi dan je kakor nalašč, kar pred nisem vedel, sloveč čebelar obravnoval prašanje:

Kako s Kranjsko čebelo ravnati, da nam obilno medú donaša? ter je toliko število funtov medú, ktereга je od panja pridelal, navodil, da ga mi skoraj nikoli ne dosežemo. Poglavitna reč pa je bila: ne dopustiti, da bi se panji preveč izrojili.

Kolikor naj tedaj čebelar pomnožuje število panjev na leto? Na Nemškem veči del čebelarji pravijo do 50% imetih plemenjakov; nekteri jih dovolijo tudi do 100%. Ker naša čebela tako rada roji in imajo čebelarji toliko veselje nad velikim številom panjev, naj dovolimo po milosti in okoljšinah (te so: močen panj, rodovitna matica in dobra paša) do 200% pomnoženja; kar je več, je gola zapravljivost na veliko škodo umnega čebelarstva. Da nas vsi razumijo, jim dostavimo izgled. N. pr. naj bi prezimoval kdo štiri panje ter bi jih hotel pomnožiti za 50%, bi jih imel čez leto polovico več t. j. šest panjev. Kdor bi hotel jih pomnožiti za 100%, bi jih imel še enkrat toliko, tedaj osem. In kdor bi hotel imeti 200%, bi jih imel dvakrat toliko, tedaj dvanajst t. j. štiri izrojence in osem rojev. To pa naj ne bo nikakor vodilo, ampak izjema, za katero naj se umen čebelar odloči, če so nam vse okoljšine ugodne. Le tako in nikakor drugače se zamoremo nadejati dobrega vspeha pri našem čebelarstvu.

Rojaki! popustimo že enkrat naše zanikrno gospodarstvo v čebeloreji! V resnici ne velja nič, naj reče ali ugovarja že kdo kar hoče. Kak dobiček nam li hoče donášati mala peščica čebel, kakoršno nam navadno dajejo tretji in čerti roji? V izrojencu jih ostane tudi komaj toliko in tako imamo mi res tri panje; al vsi trije panji imajo mnogokrat komaj čebel za en močen panj. Mogoče, da zarad posebno dobre paše postanejo vsi trije dobri plemenjaki; al da bi se smelo kateremu na jesen kaj medú vzeti, se v desetih letih komaj enkrat primeri, pač pa ne primeri navadno vsako leto, da s tremi lačnimi revčeki mnogo medú popitamo in za veselje in dobiček na zadnje le mrličje imamo. Kák dobiček — naj prašamo še enkrat — nam bo nek vrigel reven panj, ki ima komaj četrti, peti del čebel srednje močnega panja? Da navadno nobenega, nas mora pamet in skušnja prepričati. In res se prigradí, da ravno slabotni panji naj večkrat ob matico pridejo, navadno že pri prašenji; naj bode pa tudi oplodena, ne pomaga veliko. Kdo bode neki potrebno satovje nastavljal, da bi matica za zarod skrbela? Če panju damo staro satovje, kdo bode nastavljeno zalego zadostno ogreval in zraven za panj in zarod še potrebnega ziveža zadosti nanašal? Vsega tega peščica čebel ne more nikakor izvršiti. In nasledek tega je, da znabiti panjiček životari do jeseni, o času žetve pa tehta toliko, kolikor je les težak. Največkrat pa še do jeseni ne živi, ker čebelna veša in črv imata v takem panjičku naj rodovitniši polje za svoje delovanja in kakor nas skušnja prepriča, ga tudi nikoli ne zamudita. Nikdo pa bolj ne pozná, kjer je slab panj, kakor ropnice in kateremu črv prizanese, mu ropnice ne. Naj bi mu pa vse prizaneslo, mu zima ne. Če ga hočemo pa vendar ohraniti, moramo z njim popitati dvakrat več, kakor je vredin; dober vspeh je pa še vedno negotov. Pa tú se vé da, pridigujem le gluhim všesom, ker prezapeljivo je veselje, da imamo toliko in toliko rojev, toliko in toliko dobre čebele i. t. d. Pa premagajmo se in čebelarimo po trdnih vodilih. Skušnja nas lahko prepriča, kako malokdaj je čebelna paša popolno dobra, ker naše vremenske razmere so malokdaj od začetka do konca popolno ugodne. Zato bomo vedno s čebelarstvom le životarili, dokler se ne bomo navadili po stalnih po vedah in skušnji potrjenih vodilih ravnati.

(Konec prih.)

Daljno potovanje.

Slovenska čebela (muha, ne naš list) postaja čedalje imenitniša. Kako slovi po Nemškem, je našim bralcem že znano. Da odposlana po g. bar. Rožiču je potovala že po Francoskem, Švedskem in Poljskem, je enako znano. Pred nekim časom so razni časniki naznanovali, da je nek gosp. John Holl iz Amerike si naročil roj kranjskih čebel, ker je slišal, koliko rada naša čebela roji. Naročilo je izvršil g. Langer vitez Podgorski s Poganic blizo Rudolfovega. 17. aprila je roj s satovjem in zalego dolgo pot nastopil ter v Rošester (v severni Ameriki) dospel 13. maja. Štirinajst dni pozneje je g. John Holl že odpisal ter se lepo g. vitezju Langer-ju zahvaljeval za poslano blago. On piše: „Vaše čebele so srečno dospele, in zadnji čas je že bil, ker pot je predolga in nevarna. Mrtvih čebel je bilo mnogo, medu so še nekaj malega imele. Jaz sem jim berž izletnico odprl in še tisti dan so letale ter si nov svet ogledovale. Drugi dan so že pridno nosile ter nosijo do današnjega dné. Povem Vam pa tudi, koliko me voznina stane. Plačal sem ravno 14 dolarjev 45 cent. To bi bilo v Vašem denarju 60 mark (marka, nemški denar velja 50 kr. a. v.). Vsega vkup me tedaj roj kranjskih čebel stane 80 mark. Res lep denar pa mi ni žal, ker toliko lepo delajo, da tako še nisem nikoli vidil. Lahko bi jih bil precej drugi dan prodal, pa nikomur niso na prodaj, naj bi mi tudi še enkrat toliko za-nje ponujal. Če Bog dá, bova drugo leto še barantala; le opomnim, da mi panja ni treba pobarvati, ker moram tudi tako olepšanje drago plačati“. Tako se glasi list, ktereга nam je vis. blg. gosp. vitez Langer blagovoljno v porabo poslal in katerega tú našim bralcem radi priobčimo.

Naj posnamemo še iz drugega lista nekoliko vrstic. Grajščak bar. Behr v Kurlandu na Ruskem si je naročil pri gospodu Langer-ju šest matic in 18 rojev kranjskih čebel. Dospelo so v Stricken 19. julija. Prejemnik piše: „Včeraj sem prejel naznanilo, da je naročeno v Rigo dospelo in danes imam blago že pod streho. Vse je v prav dobrem stanu in le dva panja sta imela nekaj več mrličev. Al Vaše kraljice in njih ljudstvo navajene toplega vremena so mogle naše oestro severno vreme berž poskusiti, ker danes zjutraj smo imeli le tri stopinje gorkote. Grozno o takem času! Vendar se čebele še precej dobro počutijo in pridno delajo“.

Glejte, kako po dolgem in širokem svetu slovijo naše Kranjice! Smeli bi jih gotovo domá malo bolj čislati ter si za njih odgojo bolj prizadevati, ko si jih ptujci s toliki stroški in toliko dalječ naročajo.

Dopis.

Iz Kobariske okolice mesca avgusta. Že dolgo časa se napravljam, da bi tebi, draga slovenska čebela nekaj vrstic napisal ter ti naznanil, kako se nam tukaj s čebelami godi. Prezimile so letos, kar mi je bilo mogoče pozvediti, vsem prav dobro. Se vé, da so nekterim nespametnim čebelarjem panji za lakoto poginili, ker so na jesen prelahke panje za pleme odločili. Čebele so skoraj celo zimo izletavale; 1. januarja sem vidil prvo čebelico z obnožjem, 5. februarja sem našel skoraj v vseh panjih pokrito zalego. Kmalu potem začelo je resje cvesti, in bili smo polni sladkih näd, da bodo čebele imele obilno paše. Ali žali Bog, prevarili smo

se! Po ugodni zimi prišla je mrzla in mokrotna spomlad, tako da do meseca junija so čebele le malo nabrale, in niso delale še nič novega satovja. A kako boli srcé čebelarja, ko vidi okoli sebe sadno drevje v najlepšem cvetju, zraven pa čuti mrzlo sapo pihati, ali vedno dežvati, da čebelice iz panja ne morejo! Upanje imeti zgodnje in močne roje je zginilo, in to malo rojev, kar smo jih dobili, so slabi, nikamor ne morejo naprej; nekteri gredó celó po svetu sreče iskat, ker jim gospodarji z medom ne pomagajo. Edino tolažbo imamo, da bode dobra paša na ajdi, ktera je že vsa pripravljena za cvetje; če nam pa še to spodleti, potem se bo res treba bati prezimovanja.

Tako se večidel godi nam, kateri svojih čebel nikamor ne prevaževamo. Vse boljše gre pa nam sosednim Kobaridcem, našim slovenskim Hanoverancem.*) Tako namreč smem po vsej pravici imenovati Kobariške čebelarje. Oni vozijo svoje čebele na Laško, celó pod Videm, okoli Čedadada i. t. d., kjer se narava zgodaj ovenča z medonosnimi cveticami in sadnim drevjem. Vselej kolikokrat sem v Kobaridu kakega čebelarjev po čebelah popraševal, se je z njimi hvalil. G. Pagliaruzi, tvoj častni ud, draga slovenska čebela, in starosta tukajšnih čebelarjev, je letos kupil medmetalnico, ktera mu prav dobro služi. Deloval je ž njo v Furlaniji, okoli Brume, kjer ima svoje čebele, doli jo tudi shranuje, kar se vé da mi ubožniši čebelarji obžalujemo, ker bi prav radi vidili to čudodelkinjo. Bodí nam tedaj ona srčno pozdravljena, posebno ker je mojega vedenja prva na Primorskem sipala sladkega medu iz satovja. Gotovo lep napredek, posnemovalcev ne bo manjkalo, posebno ker Kobaridci čebelarijo z 200—400 panjevi!

Ko Kobariške čebele opasejo na Laškem akacijo in deteljo, je navadno čas delati umetne roje, t. j. pregnancy, v katerem opravilu so Kobaridci prav spretni. Kar je pregnancy napravljenih, jih peljejo bližej k svoji domovini, okoli slovenskega St. Petra, Petljaka in Štupice, kjer jih čaka preobilna paša v kostanjevih gojzdi. Za 8—10 dni gredó ti Hanoveranci zopet k svojim čebelam in takrat napravijo zadnje pregnancy iz prej pregnanih starcev tako zvane prerezanke, ktere zopet k prvim pregnancyem peljajo, ali jih nekaj časa na mestu pustijo.

Da bi si ogledal delovanje Kobaridcev pri čebelah, peljal sem se 11. junija z nekim Kobariškim čebelarjem v Št. Jurij poleg Čedadada, kjer je imel svoje čebele na dvorišču nekega Furlanskega kmeta. Okoli 9. ure zjutrej smo dospeli do čebel, ktere so se že na vso sapo pasle. Delo se hitro začne, panj za panjem se pregleda in kar je potrebnega se ž njimi stori; če je zadosti močen, se prežene ali prereže. Solnce je pripekalo, da smo bili do kože mokri, doma bi si gotovo ne upal v taki vročini čebele preganjati; al trije Kobaridci se čvrsto dela lotijo, gré jim izpod rok, kakor da bi travo kosili; v malih treh urah je bilo čez 20 novih panjev. Pravo veselje je gledati in občudovati njih spretnost, še več njih nepristrasnost, ker smo bili vsi zagnjeni v meglo čebel. Na kostanju so se čebele Kobaridcem kaj dobro sponesle, še celó naše čebele so hodile čez hrib v Benečijo po njega. Ko sem vidil na Laškem tako ugodne kraje za čebelarstvo, sem milo vzdihoval, da nobeden tamošnjih ljudi čebel ne redi. Oj ko bi imeli na Slovenskem take kraje, kako

*) Hanoveranci slovijo po vsem Nemškem kot naj boljši čebelarji. Oni ne redijo le veliko čebel, ampak so večidel izučeni čebelarji; ker oni ne čebelarijo kot samouki, ampak vsaki se uči znanstveno in potem se uri dejansko pri kakem umnem čebelarju še nekoliko časa.

hitro bi čebelnjaki iz zemlje rastle! Dopis bo predolg, zatoraj naj končam, če ti bo ljubo se v jeseni zopet oglasim.**)

F. S.

Torbica raznega blaga.

Za odgovor nekemu, ki se pritožuje, da so društveni panji predragi sledeče: V znano Dunajsko razstavo je mizar Rajmund Friedrich z Ogerskega poslal lep dzirzonski panj, da ga je vse občudovalo — znabiti bi ta nekdo ga bil tudi občudoval zlasti zaradi cene. Veljal nič ni več, kakor 350 gld. a. v.! Še nek drug čebelar je o isti priliki poslal slamnati stojak s strešico v razstavo. Bil je pa mojster jako bolj zmiren, ker za panj je tirjal le 50 gld. a. v. Tako bi Vam vedeli še kaj enacega povedati. Pa pustimo šalo, če ravno je bila resnica, ter poglejmo, kako ceno imajo panji s premakljivimi satniki po drugod. Da ne bomo predolgo od tega našim bralcem že znanega pisarili, povemo le, da po Nemškem, ki čebelarijo večidel s stojaki razne oblike, veljajo navadno njih panji po pet, osem, deset do petnajst goldinarjev, pa se jim nič preveč ne zdi, da jim le panj ugaja.

Tedaj, dragi bralci in čebelarji, nikar se toliko ne pritožujte, če naš slovenski dzirzoniziran panj velja po 1.50 do 2 gld.; glejmo le, da ga po skušnjah tako vravnamo, da nam bode ugajal in dobro služil, potem ni veliko na tem ležeče, ali velja po deset krajcarjev več ali manj. Dobro blago se kmalo splača.

V čebelnem sejmu o sv. Lovrenciju na Igu so bile prodajane po štiri do pet gld. par in od začetka tudi nekaj čez. Čebel je bilo proti nekdanjim časom prav malo. Šteli smo le nekaj čez 300 panjev. Prodano je bilo vse.

V pašo je z Gorenjskega precej veliko čebel pripeljanih. V Ljubljansko okolico so jih celó nekteri z Goriškega pripeljali namesto na Kras, ker so se tamošnje suše bali.

Danes tedin 22. avgusta so čebele nekatere bojzljive ljudi v Ljubljani v velik strah pripravile. Ker je bil v sredo ravno tržen dan, je bilo mnogo ljudi na trgu sv. Jakoba ter so prodajali in kupovali, kar nastane neko nenavadno brenčanje in ko bi trenil so bili nazoči v megli čebel. Mislite si, kak oh in joj! Kako čudo je bilo? Nek roj — uhajavec se je letanja naveličal in trudna kraljica si nežno-pletenu korbico za svoj tron izvoli. Roj se ji mirno prisede ter nikomur kaj žalega ne stori. Se vé da je bil strah velik; dobro, da je nov vodnjak blizo tam ter bila voda pri rokah.

Radovednežu (koliko stane voznina v Linc?) odgovarjamo: Nek potnik praša kmetiča: Oče! koliko je še pota v mesto N.? Kaj vem, pravi kmetič, morate iti. Potnik si misli: to sam vem ter jo hitro naprej mahne. Kmetič vpije za njim: V dveh urah bote v mestu. Potniku se to čudno zdi ter postane in praša: Zakaj mi pa niste tega pred povedali? I kakó sem hotel povedati, se odreže kmetič, dokler nisem vedil, kako hitro ali počasno hodite!

V enako primeru ste nas posadili s svojim prašanjem. Vi bi radi mnogo po svetu vidili, pa nam ne poveste, po katerem potu mislite iti; kako hočemo odgovarjati?

***) Vselej prav ljubo. — Drugi dopisi prihodnjič.

Pa bodi si; za naj krajšo pot Vam povemo: Po Rudolfovi železnici čez Koroško je nekako 71 milj daljave (540 kilometrov); tedaj stane za drugi razredblizo 15 gld., za tretji razred pablizo 9 gld.; za druge črte Vam bodo pa drugi povedali.

Koliko se je nekdam medú in voska pridelalo? V poročilu neke obrtniške razstave l. 1845 na Dunaju se sledeče nahaja:

Čebelarstvo bolj zaostaja, kakor napreduje, vendar pa se še prideluje blizo 400.000 funtov medú in 20 do 25.000 voska. Nekoliko tisuč centov se robe več izvažva, kakor dovažva. Ogerske dežele oddajajo drugim avstrijskim deželam 13.874 funtov medú in 2837 funtov voska.

Nekaj postavnih ukazov za čebelarstvo na Francoskem.

1. Vlastnik roja ima pravico ga ogreniti in ugrabljenega nazaj tirjati, če ga je zmirom sledil; če pa ne, je roj lastnina posestnika, na čigar zemlji se je vsedel.

2. Roj v zraku leteči, če nikdo ne sledi za njim, je tistega, ki ga je prvi ugledal ter ga sledil.

3. Čebele se zarad zaostalega državnega davka ali tudi družega dolga ne smejo ne rubiti, ne prodati.

4. Z nobenim izgovorom se čebele v svojem izletu in delovanji ne smejo motiti. Zato se tudi panji o nobenem drugem času prenašati ne smejo, kakor meseca decembra, januarja in februarja. (Čudna postava! Kaj pa, če bi kdo plemenjaka na spomlad kupil?)

5. Če čebelar zapazi, da mu roj uhaja, mora to s vpitjem in klicem drugim naznaniti ter roj spraviti, če se je vsedel. Vendar pri tem ne sme čez meje in zaloge hoditi. (Kaj pa če do tistega kraja, kjer se je roj vsedel, pota in ceste ni? Vredn.) Če je pri ogrebanji kako škodo naredil, jo mora pred povrniti, kakor roj odnese. (Če bi bil pa domá denarje pozabil, ali jih sploh ne imel? Vredn.)

6. Če je vlastnik, da bi veči dobiček iz svojega posestva vlekkel, čebele si omislil, so te s posestvom skljenjene. Če toraj posestvo proda, ne sme čebel seboj vzeti, razun če je bila ta pogoja v kupno pismo zapisana. (Code civil.)

Obravnovalna prašanja pri 22. občnem zborovanji v Lincu od 17. do 20. septembra t. l. *)

1. Kakšin bodi panj s premakljivim satovjem, da bodo v njem čebele tudi v hudi zimi dobro prezimovale in nima naše navadno prezimovanje marsiktere napake? Poročevalec dr. Asmus.

2. Po kakih vodilih naj čebelar ravna, kadar hoče na dobiček pitati? P. Dathe.

3. Kteri do zdaj nam znanih panjev bi znal naj boljši biti? Je pohlevnost (da čebele ne pikajo rade) res kaka posebna prednost? Ni pitanje z mlekom, če se s tem prezgodaj začne, nevarno in bi li ne bilo boljše z jajci pitati? P. dr. Dzierzon.

4. Kakšin čebelnjak bi se smel naj bolj priporočevati? P. Gatter.

*) Ker smo že v zadnjem listu o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu mnogo reči naznanili, naj objavimo še predmete in prašanja, ktera se bodo pri zborovanju obravnavale, da imajo naši bralci popolno podobo takega občnega zbora. Vred.

5. Kterih čebelnih sovražnikov se nam je bati, katerih pa ne? V kakih okoljsinah in razmerah imajo medunosne rastline za čebelarja kaj dobička? P. Geraš.

6. Se li sme prezimovanje v prostorih, kjer ne zmrzuje, za naše obnebeje priporočevati? Kedad naj čebele opažujemo? Grühler.

7. Mar li vzrokuje medmetalnica večje ali manjše piskrice za zalego sploh, ali le pri posebnih primerljajih? P. Günther.

8. Kaj se opazuje pri čebelah, če se jim méd navadni ali cvetlični skisa? Vzrokuje to znabiti gnjilo zalego? P. Hilbert.

9. Kake skušnje smo imeli zaradi prezimovanja in kaj opazovali preteklo zimo in minulo spomlad? P. Ilgen.

10. Bakterije vzrokujejo smrdljivo zalego; ker se pa teh naj več nahaja na rastlinah, tedaj je v spridenem obnožji (cvetličnem medu) poglavitni vzrok gnjilo zalego iskati. P. Kleine.

11. Kako bi se dalo zabraniti preveliko razširanje in pogubno delovanje satnega črva? P. Klimke.

12. Je g. Dzierzon z najdbo premakljivega delovanja kaj pripomogel k pomnoženju čebelnih pridelkov: medú in voska, ali ne? P. Kühne.

13. Nekaj o pitANJI na dobiček hanoveranskih čebelarjev. P. Lehen.

14. Od kod in zakaj je večkratna prikazen silno malih matic? So li oplodivne, ali ravno tako dolgo rodovitne, kakor navadne? P. Malies.

15. Kaj storiti, da panj, v katerem leže kaka čebela trotočno zalego, sprejme pravo matico? Kako si pomagati, da se pri umetnih rojih hitro matica najde? P. Naumovic.

16. Se li brez ozira na dosedanje skušnje dá dokazati, da je salicilna kislina pravi dotični pomoček v gnjili zalegi? Je li pitanje na dobiček brez ozira na čebelno pašo vselej priporočevati? Schönfeld.

17. Kteri način je naj boljši, po katerem se čebele omamijo in kako je ceniti čebelno omamljenje za čebelarstvo? P. Viebeg.

N. B. Zraven tega pride še tudi marsikaj družega na vrsto.

V odborni seji 31. julija so bili sprejeti sledeči novi udje:

	Gospod Adamič Jakob, kmetovalec v Gospinovem.
	„ Bregar Jožef, čebelar v Pristavlji vasi f. St. Vidske.
	„ Domicelj Janez, čebelar v Zagorji.
Čast.	„ o. Hribar Angelik, duh. oskrbn. bolnišnice v Ljubljani.
	„ Kavčič Franc, učitelj v Dragatušu.
	„ Kobetič Janez, kmetovalec v Maverlenu.
	„ Križaj J., hišni posestn. v Ljubljani.
V. blg.	„ Langer Franc vitez Podgorski, grajšček v Poganci.
	„ Mašera Andrej, posestnik v Kobaridu.
	„ Mavrin Marko, posestn. v Zagojzdu.
Čast.	„ o. Novak Celzus, frančiškan v Kamniku.
	„ Petkovšek Anton, kmetovalec v Lipljah.
Čast.	„ Rožič Alojzij, duh. pomočn. v Železnikih.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarstvo“.

Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.